

Čj. UOOU-11087/13-14

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů, jako příslušný správní orgán podle § 10 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 2 odst. 2 a § 46 odst. 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, rozhodl dne 28. ledna 2014 takto:

Je prokázáno, že účastník řízení: obec Krasov, se sídlem Krasov 29, 794 01 Krasov, IČO: 00296121, jako správce osobních údajů svých zaměstnanců ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb., tím, že od prosince 2013 do zahájení tohoto správního řízení, zveřejnil prostřednictvím transparentního účtu u společnosti Komerční banka a. s. na webových stránkách umístěných na internetové adrese <http://www.kb.cz/cs/on-line-sluzby/on-line-informace/transparentni-ucty/obec-krasov/detail-uctu-9220771-5.shtml> osobní údaje dvou zaměstnankyň obce Krasov, ... a ... v rozsahu příjmení („...“, „...“) a výše finanční částky zaslané z účtu účastníka řízení, a to bez jejich souhlasu,

porušil povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny,

a tím spáchal správní delikt podle § 45 odst. 1 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb., neboť zpracovával osobní údaje způsobem, který neodpovídá stanovenému účelu, za což se mu v souladu s § 45 odst. 3 zákona č. 101/2000 Sb. ukládá

pokuta ve výši 15.000 Kč
(slovy patnáct tisíc korun českých)

a dále podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost **nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč,**

obojí splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí bezhotovostním převodem na účet vedený u ČNB, č. ú. 19-5825001/0710, variabilní symbol IČO účastníka řízení, konstantní symbol 1148.

Odůvodnění

Správní řízení pro podezření ze spáchání správního deliktu podle § 45 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb. v souvislosti se zveřejněním osobních údajů zaměstnanců účastníka řízení prostřednictvím transparentního účtu přístupného na webových stránkách bylo zahájeno oznámením Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), které bylo účastníku řízení, obci Krasov, doručeno dne 6. ledna 2014. Podkladem pro zahájení řízení bylo podání, které Úřad obdržel dne 9. prosince 2013, které je součástí spisového materiálu tohoto řízení.

Součástí výše uvedeného oznámení o zahájení správního řízení byla též výzva, aby účastník řízení předložil listiny, které dokládají souhlas zaměstnanců se zveřejněním jejich osobních údajů, příp. jiný právní titul k jejich zveřejnění, a dále ke sdělení informace, za jakým účelem byly dané platby provedeny a v jakém vztahu jsou výše uvedené osoby k obci Krasov, a k doložení tohoto sdělení. Účastník řízení se k jeho předmětu vyjádřil podáním ze dne 9. ledna 2014, ve kterém uvedl, že jako obec je povinným subjektem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, a proto lze dovodit, že informace, které obec podle tohoto zákona má povinnost poskytnout, mohou současně být uvedeny způsobem umožňujícím dálkový přístup, tedy na webových stránkách, aniž by o ně musel někdo žádat. Tuto konstrukci vyvozuje účastník řízení z ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. Pokud je obec povinna zveřejnit každou informaci, o kterou je požádána v režimu tohoto zákona, vyvozuje účastník řízení, že ji smí vložit na webové stránky i bez výslovné žádosti o tyto informace.

V případě plateb provedených prostřednictvím transparentního účtu, nazvaných jako „...“ a „...“, účastník řízení uvedl, že se jedná o dvě účetní, ... (z příloh podání účastníka řízení ze dne 9. ledna 2014 vyplývá, že se nejedná o ..., jak uvádí v textu svého vyjádření, ale o ...) a ..., které obec zaměstnává. Odůvodněním, proč obec zveřejnila jejich plat, se účastník řízení odvolává na § 8b zákona č. 106/1999 Sb., tedy na povinnost obce jako povinného subjektu poskytnout základní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Dále přikložil ke svému sdělení i kopii rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. května 2011, č. j. 5 As 57/2010-79, ve kterém se soud vyjádřil k danému ustanovení zákona a k zaměstnanci veřejné správy jako k příjemci veřejných prostředků.

Ve svém sdělení účastník řízení dále uvedl, že další platby zaznamenané na transparentním účtu uvedené pod názvy „...“, „...“, „...“ a „...“, jsou odměny členům zastupitelstva obce, ..., ..., ... a ... . Tyto částky jsou veřejně vyhledatelné v právních předpisech, konkrétně v nařízení vlády č. 37/2003 Sb., o odměnách za výkon funkce členům zastupitelstev, od roku 2014 je pak tímto předpisem nařízení vlády č. 459/2013. Protože jsou jména zastupitelů i výše jejich odměn veřejně známy, nebrání to podle názoru účastníka řízení, aby byly zveřejněny způsobem umožňujícím dálkový přístup.

Dále účastník řízení sdělil, že nedisponuje dokumenty, které dokládají udělení předchozího souhlasu daných subjektů údajů. Další dokumenty dokládající existenci Úřadem požadovaných skutečností účastník přiložil formou příloh, které obsahovaly kopii dohody o změně pracovní smlouvy ..., kopii pracovní smlouvy ..., kopii

usnesení z ustavujícího zasedání zastupitelstva obce Krasov ze dne 16. listopadu 2010, kopii slibu člena zastupitelstva obce Krasov a výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu.

V návaznosti na sdělení účastníka řízení mu správní orgán zaslal žádost o doplnění sdělení, které bylo účastníkovi řízení doručeno dne 13. ledna 2014, a to v rozsahu sdělení, zda bylo záměrem obce Krasov informovat o výši platů zaměstnankyň obce ... a ... prostřednictvím transparentního účtu a jaký je celkový počet zaměstnanců obce Krasov. Účastník řízení se k podnětu vyjádřil sdělením ze dne 13. ledna 2014, ve kterém uvedl, že bylo záměrem obce Krasov zveřejnit informace o výši platů daných zaměstnankyň obce a že obec nemá žádné další zaměstnance než pouze ... a ... .

Správní orgán následně vyzval účastníka řízení k seznámení se s podklady rozhodnutí a současně jej informoval o tom, že v řízení shromážděné podklady odůvodňují posouzení věci také z hlediska dodržení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb.

K předmětu řízení lze konstatovat, že údaje o fyzické osobě v rozsahu příjmení („...“, „...“) ve spojení s tím, že je osobě vyplácena určitá peněžní částka konkrétní obcí, i s ohledem na velikost obce (329 obyvatel dle webových stránek <http://www.obec-krasov.eu/zakladni-udaje/d-1357/p1=1312>) a s ohledem na to, že obec Krasov zaměstnává jen dvě fyzické osoby, jsou nepochybně osobním údajem ve smyslu § 4 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., neboť se vztahují k jednoznačně určenému resp. určitelnému subjektu údajů. Nelze pominout ani skutečnost, že například ..., s označením „...“, je na oficiálních stránkách účastníka řízení (www.obec-krasov.eu) uvedená společně se starostou obce jako „kontakt“ v části webových stránek týkajících se obecního úřadu.

Účastník řízení zpracovává osobní údaje svých zaměstnanců jako jejich správce ve smyslu § 4 písm. j) zákona č. 101/2000 Sb. (určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů a provádí zpracování), a to mj. za účely souvisejícími s jejich odměňováním a plněním povinností zaměstnavatele v oblasti mzdové, daňové, důchodového pojištění a sociálního zabezpečení. Podle § 4 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. je zpracováním osobních údajů jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace. V případě účastníka řízení došlo ke shromáždění osobních údajů zaměstnankyň v souvislosti s pracovněprávním vztahem a následně k jejich používání a mj. též k jejich zveřejnění prostřednictvím webových stránek, na kterých je umístěn transparentní účet obce.

Právo na ochranu soukromého a rodinného života je jedním ze základních lidských práv zakotveným v ustanovení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Cílem ochrany tohoto práva je zamezit jakýmkoli škodlivým zásahům do soukromí osob, ať již ze strany soukromých subjektů nebo veřejné moci. V oblasti

ochrany osobních údajů se toto ústavně zakotvené právo promítá mj. do § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., který stanoví obecnou povinnost nezasahovat do soukromí osob zpracováním osobních údajů pro jiný než zákonem stanovený účel.

Jelikož zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), zákon č. 106/1999 Sb., ani žádný jiný právní předpis neobsahuje povinnost zřizovat transparentní účet a v rámci něho zveřejňovat informace o výši platů jednotlivých zaměstnanců obce, vztahuje se na účastníka řízení obecná úprava zpracování osobních údajů obsažená v zákoně č. 101/2000 Sb. Účastník řízení je s ohledem na výše uvedené jako správce osobních údajů podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb. povinen nakládat s osobními údaji pouze v souladu s účelem, pro který byly shromážděny; zpracovávat osobní údaje k jinému účelu lze, jen pokud k tomu dal subjekt údajů předem souhlas, případně pokud se na takové zpracování vztahuje některá z výjimek dle § 5 odst. 2 písm. a) až g) zákona č. 101/2000 Sb. V případě účastníka řízení nelze přitom aplikovat žádnou z výjimek a údaje (jak vyplývá ze sdělení samotného účastníka řízení) ani nebyly zpracovávány se souhlasem dotčených zaměstnanců.

Tvrzení účastníka řízení, že se jedná v jeho případě o snahu o transparentnost, lze považovat za irelevantní, neboť i při zveřejňování informací o vynakládání veřejných prostředků, se kterými jako obec hospodaří, je povinen postupovat v souladu se všemi právními předpisy, a to včetně zákona č. 101/2000 Sb. Za účelem zajištění transparentnosti je tak účastník řízení oprávněn zveřejnit výši odměn členů zastupitelstva obce mj. proto, že jsou přesně stanoveny v příslušných právních předpisech. V tom se tedy správní orgán shoduje s vyjádřením účastníka řízení a zveřejnění těchto informací nepovažuje za porušení povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb.

Při právním hodnocení otázky, zda se v případě účastníka řízení jednalo o právní povinnost, a tedy zpracování osobních údajů na základě § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb., podle kterého může správce zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, jestliže provádí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, správní orgán vyšel kromě příslušných právních norem, jak bude rozebráno níže, především z relevantní evropské judikatury, judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu a odborné literatury. V této souvislosti se soustředil především na to, zda je či není nutno při zveřejňování předmětných informací aplikovat test proporcionality. Na tomto místě je vhodné uvést, že v tzv. třístupňovém testu proporcionality je v prvním stupni posuzováno, zda je omezení práva stanoveno zákonem, v druhém stupni, zda zásah do práva je nezbytný a odpovídá sledovanému legitimnímu cíli, a ve třetím stupni je třeba vyhodnotit, zda omezení práv je přiměřené sledovanému legitimnímu cíli.

Kromě výše zmíněných relevantních ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. je dle názoru správního orgánu třeba vzít při posouzení věci v úvahu především čl. 4 Listiny (Při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena.), čl. 7 odst. 1 Listiny (Nedotknutelnost osoby a jejího soukromí je zaručena. Omezena může být jen v případech stanovených zákonem.), čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny (Každý má právo na ochranu před

neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života. Každý má právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.) a čl. 17 odst. 3 a 4 Listiny (Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Státní orgány a orgány územní samosprávy jsou povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon). Dále pak je na základě čl. 10 Ústavy České republiky součástí právního řádu Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášená sdělením federálního ministerstva zahraničních věcí pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Podle čl. 8 Úmluvy má každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence a státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

V návaznosti na uvedené správní orgán odkazuje též na nálezu Ústavní soud sp. zn. Pl.ÚS 24/10, který vymezil soukromí, tak že *„Vedle tradičního vymezení soukromí v jeho prostorové dimenzi (ochrana obydlí v širším slova smyslu) a v souvislosti s autonomní existencí a veřejnou mocí nerušenou tvorbou sociálních vztahů (v manželství, v rodině, ve společnosti), právo na respekt k soukromému životu zahrnuje i garanci sebeurčení ve smyslu zásadního rozhodování jednotlivce o sobě samém. Jinými slovy, právo na soukromí garantuje rovněž právo jednotlivce rozhodnout podle vlastního uvážení, zda, popř. v jakém rozsahu, jakým způsobem a za jakých okolností mají být skutečnosti a informace z jeho osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům. Jde o aspekt práva na soukromí v podobě práva na informační sebeurčení, výslovně garantovaný čl. 10 odst. 3 Listiny.“*

Na úrovni obyčejného práva je pak třeba považovat za relevantní především § 8b zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky (odst. 1), ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území (odst. 2) a základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků (odst. 3). Další zákonné ustanovení, které vzal správní orgán v této souvislosti v úvahu, je § 5 odst. 7 zákona č. 106/1999 Sb., podle kterého povinný subjekt může s výjimkami uvedenými v tomto zákoně zveřejnit i další informace.

Správní orgán, jak je výše uvedeno, vzal při svém rozhodování v úvahu též evropskou judikaturu týkající se vztahu práva na soukromí a práva na informace. Především se jedná o rozsudky Soudního dvora Evropské unie, a to rozsudek ze dne 20. května 2003, ve spojených věcech C-465/00, C-38/01 a C-139/01, *Österreichischer Rundfunk*, a rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, ve spojených věcech C-92/09 a C-93/09, *Volker und Markus Schecke GbR a Hartmut Eifert*

proti Hessensku. V rozsudku ve věci Österreichischer Rundfunk bylo konstatováno, že „článek 6 odst. 1 písm. c) a čl. 7 písm. c) a e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jakou je úprava dotčená ve věcech v původních řízeních, za předpokladu, že je prokázáno, že široké zveřejnění nejen výše ročních příjmů, pokud převyšují určitý strop, osob zaměstnaných subjekty, jež podléhají dohledu Rechnungshof, ale i jmen poživatelů těchto příjmů je nezbytné a vhodné ve vztahu k cíli řádné správy veřejných prostředků sledovanému ústavodárcem, což přísluší ověřit předkládajícím soudům.“ V souvislosti s tím bylo v bodech 88 a 89 tohoto rozsudku uvedeno, že „*předkládajícím soudům přísluší ověřit, zda je takovéto zveřejňování nutné a přiměřené ve vztahu k cíli udržet platy v rozumných hranicích, a zejména přezkoumat, zda takového cíle nemohlo být dosaženo stejným účinným způsobem přenosem jmenných informací pouze orgánům dohledu. Rovněž vyvstává otázka, zda nebylo dostatečné informovat širokou veřejnost pouze o odměnách a jiných peněžitých výhodách, na které mohou mít nárok osoby zaměstnávány dotčenými veřejnými subjekty na základě smlouvy nebo na základě zákona, a nikoli o částkách, které každá osoba skutečně pobírala během posuzovaného roku a jejichž proměnná část mohla záviset na její rodinné a osobní situaci.“* (bod 88) a „*Pokud jde o závažnost zásahu do práva na respektování soukromí dotčených osob, není vyloučeno, že tyto osoby byly poškozeny na základě záporných dopadů publicity týkající se jejich profesionálních příjmů, zejména pokud jde o pracovní vyhlídky, které by se jim otevřely v jiných podnicích umístěných v Rakousku nebo jinde, které nepodléhají dohledu Rechnungshof.“* (bod 89). Obdobně se z hlediska posuzování principu proporcionality a vztahu mezi právem na informace o nakládání s veřejnými prostředky a právem na soukromí spočívajícím v důvěrnosti výše příjmů fyzické osoby Soudní dvůr Evropské unie vyjádřil i ve druhém výše uvedeném případě (*Volker und Markus Schecke GbR a Hartmut Eifert proti Hessensku*).

V dalším rozsudku Evropská komise v. The Bavarian Lager Co.Ltd, C-28/08 P poté soud posuzoval vztah práva na informace a práva na ochranu soukromí a osobních údajů a konstatoval, že nelze automaticky a bez dalšího dát přednost právu na informace před ochranou soukromí.

Z výše uvedených rozsudků Soudního dvora Evropské unie je zřejmé, že při zveřejňování, resp. poskytování veřejnosti informací, které mají charakter osobních údajů, je třeba hodnotit, zda platná právní úprava ob stojí ve vztahu k právu na soukromí dle čl. 8 Úmluvy, tedy zda zásah do práva na soukromí (příjemců veřejných prostředků) je v souladu se zákonem a nezbytný v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Současně je třeba přihlídnout k tomu, zda odepření takové informace není omezením práva na svobodu projevu (práva vyhledávat informace) dle čl. 10 Úmluvy.

Správní orgán tak došel k závěru, že na základě citované judikatury je povinností povinného subjektu podle zákona č. 106/1999 Sb. provést v případech, jako je předmětem tohoto řízení, test proporcionality, a to jak v případě postupu podle § 8b zákona č. 106/1999 Sb., tak v případě aplikace § 5 odst. 7 téhož zákona. Tento svůj závěr přitom opírá též o v dané věci ustálenou judikaturu Ústavního soudu, který

například ve svém nálezu sp. zn. IV.ÚS 154/97 uvedl, že při střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života, tedy základních práv, které stojí na stejné úrovni, bude vždy věcí nezávislých soudů, aby s přihlédnutím k okolnostem každého jednotlivého případu pečlivě zvážily, zda jednomu právu nebyla nedůvodně dána přednost před právem druhým.

Správní orgán má s ohledem na výše uvedené za to, že neobstojí argumentace vyjádřená v rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 57/2013 - 79 a dále rozvedená v rozsudku čj. 1 As 169/2012 - 38, tj. zejména bod 25 tohoto rozsudku „*Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 As 57/2010 – 79 vyšel z velmi široké koncepce práva na informace o platech a odměnách zaměstnanců veřejné správy, kdy pravidlem je, že takové informace by na základě žádosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím měly být poskytnuty, přičemž výjimky z tohoto pravidla představují pouze v zákoně výslovně uvedené případy. Nejvyšší správní soud tedy v zásadě dovedl, že test proporcionality provedl již zákonodárce tím, že v citovaném zákoně stanovil okruh případů, v nichž je třeba poskytovat základní osobní informace o příjemcích veřejných prostředků, respektive taxativním způsobem vymezil výluky z jinak obecně platného pravidla, podle nějž je nutno poskytovat základní osobní informace o příjemcích veřejných prostředků. Jestliže příjemce veřejných prostředků, u něž žadatel žádá o poskytnutí takových informací, do této výluky nespadá, pak je třeba žadateli tyto informace poskytnout.*“ Správní orgán na okraj této otázky zdůrazňuje skutečnost, že usnesením čj. 8 As 55/2012 - 23 byla otázka nezbytnosti testu proporcionality předložena k rozhodnutí rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu.

Správní orgán má na základě výše uvedeného za to, že je v rozporu s čl. 8 Úmluvy, s evropskou judikaturou i judikaturou Ústavního soudu se při posuzování vztahu práva na soukromí a práva na přístup k informacím týkajících se platů zaměstnanců povinných subjektů podle zákona č. 106/1999 Sb. (resp. obecně informací o příjemcích veřejných prostředků) omezit pouze na konstatování, že test proporcionality provedl již zákonodárce (v tomto případě v § 8b zákona č. 106/1999 Sb.), a dále se blíže nezabývat otázkou zásahu do soukromí dotčených osob z hlediska práv zaručených Listinou pouze s odkazem na skutečnost, že se (opět s ohledem na znění § 8b zákona č. 106/1999 Sb.) nemůže jednat o porušení jejího čl. 10 odst. 3, neboť se jedná v důsledku existující právní úpravy o oprávněný zásah.

Tento závěr je dle názoru správního orgánu podpořen též odbornou literaturou, která plošný přístup ke zveřejňování platů všech zaměstnanců státní správy odmítá jako neústavní, a to pro rozpor s čl. 10 Listiny, resp. pro zásah do práva na informační sebeurčení dotčených osob, který nebyl podroben testu proporcionality (srov. Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha : Wolters Kluwer ČR, a.s., 2012, s. 286).

Na základě výše uvedeného má tedy správní orgán za to, že účastník řízení byl povinen provést před zveřejněním osobních údajů svých zaměstnanců test proporcionality a teprve na jeho základě dojít k závěru, zda je či není zveřejnění

informace o výši příjmu v případě konkrétního zaměstnance v rozporu s jeho právem na soukromí (zaručeným, jak výše uvedeno, především čl. 7 a 10 Listiny).

Tento závěr je dle názoru správního orgánu podpořen též odbornou literaturou, ať už již citovaným názorem obsaženým v publikaci Wagnerová, E.; Šimíček, V.; Langášek, T.; Pospíšil, I. a kol. Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha : Wolters Kluwer ČR, a.s., 2012, tak dále například tvrzením, že „V žádném případě však paušální nepodmíněné poskytování informací o platech pracovníků veřejné správy nemůže dle názoru autorů komentáře překonat třetí stupeň „kvalifikačního síta“ testu proporcionality, tj. kritérium porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, neboť jakákoli legitimita obecného požadavku informovanosti veřejnosti o činnosti povinných subjektů nemůže obhájit natolik zásadní zásah do soukromí dotčených osob...“ (srov. FUREK, Adam; ROTHANZL, Lukáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím a související předpisy : komentář. 2. vyd. Praha: Linde 2012. 363 s.).

Správní orgán tedy shrnuje předešlou argumentaci v závěr, že postup účastníka řízení spočívající ve zveřejnění předmětných údajů jeho zaměstnankyň prostřednictvím tzv. transparentního účtu nelze považovat za plnění právní povinnosti ve smyslu § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb.

Správní orgán současně zdůrazňuje, že v případě zaměstnankyň uvedených ve výroku tohoto rozhodnutí, omezení jejich práv nelze pokládat za přiměřené. Z hlediska ústavního, tj. omezení práva na soukromí, a z hlediska legitimacy cíle je nutno akcentovat tu část čl. 17 odst. 5 Listiny, podle které mají být informace poskytovány přiměřeným způsobem. Je tedy zjevné, že právo na informace není neomezené a jeho limitou jsou jak uvedená přiměřenost, tak opatření v demokratické zemi nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých (viz čl. 17 odst. 4 Listiny). V této souvislosti je nezbytné připomenout i usnesení Ústavního soudu sp. zn. III.ÚS 156/02, podle kterého „Právo na informace je v Listině systematicky zařazeno mezi práva politická, tedy jako prostředek účasti na politickém životě státu. Zaručuje je stát. Právo na informace však nelze chápat jako neomezené právo člověka na uspokojení osobní zvědavosti či zvědavosti.“ V návaznosti na uvedené je třeba hledat ústavně konformní interpretaci vztahu práva na soukromí a práva na svobodný přístup k informacím při poskytování informací o příjmech zaměstnanců účastníka řízení. Správní orgán má za to, že ústavně konformní (a současně konformní ve vztahu k evropskému právu) výklad § 5 odst. 7 ve spojení s § 8b zákona č. 106/1999 Sb. z hlediska vztahu uvedených dvou práv lze dosáhnout právě a pouze individualizovaným poměřováním omezení práva na soukromí jednotlivých zaměstnanců a sledovaného cíle. Toto posouzení přitom obecně musí vycházet především z postavení konkrétního zaměstnance a jeho pracovních úkolů.

V případě účastníka řízení však zjevně nedošlo k žádnému poměřování uvedených práv, když osobní údaje byly v podstatě automaticky zveřejněny v rámci zvýšení transparentnosti nakládání s veřejnými prostředky, což byl, jak uvádí účastník řízení, důvod zřízení tzv. transparentního účtu. Současně je (i z účastníkem řízení zaslanych podkladů) zjevné, že se v případě dotčených zaměstnankyň účastníka řízení jedná o pracovnice vyřizující běžnou ekonomickou a účetní agendu.

Správní orgán považuje proto na základě výše uvedeného za prokázané, že účastník řízení porušil jednáním popsáním ve výroku tohoto rozhodnutí povinnost stanovenou v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., tedy povinnost zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny, a k jinému účelu pouze v mezích ustanovení § 3 odst. 6 citovaného zákona nebo na základě souhlasu subjektu údajů.

Pokud se týká argumentace uvedené ve vyjádřeních účastníka řízení, má správní orgán za to, že se s veškerými jeho tvrzeními a názory v předchozím textu vypořádal.

Podle § 46 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. se při rozhodování o výši pokuty přihlíží k závažnosti, způsobu, době trvání, následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Správní orgán v souladu s tímto ustanovením při stanovení výše pokuty vycházel z následujících skutečností.

Za přitěžující okolnost z hlediska zásahu do zákonem chráněných práv považuje správní orgán způsob protiprávního jednání účastníka řízení, tj. zveřejnění údajů prostřednictvím internetu (tedy vůči neomezenému okruhu osob), čímž došlo k následku, který nelze zpětně žádným způsobem napravit a již způsobený zásah do práv omezit. Navíc jsou dané osobní údaje zpětně dohledatelné. Z hlediska závažnosti správní orgán hodnotí jako přitěžující kritérium zásah do zákonem chráněných práv, neboť v případě zveřejnění informací o výši příjmů dochází dle správního orgánu k závažnému zásahu do soukromí subjektů údajů (dotčených zaměstnanců), o nichž byly tímto způsobem zveřejněny informace, které jsou v obecném chápání v rámci středoevropského sociokulturního prostoru z hlediska zásahu do soukromí považovány za velmi citlivé (nikoli ve smyslu příslušného ustanovení zákona č. 101/2000 Sb.) a současně vzhledem ke svému charakteru mohou komplexně vypovídat o jejich majetkových poměrech. Jako přitěžující okolnost posoudil správní orgán i tu skutečnost, že údaje byly zveřejněny záměrně z vlastní iniciativy obce Krasov, aniž by jejímu jednání předcházela jakákoliv podaná žádost.

Ve vztahu k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno, přihlédl správní orgán, jako k významné polehčující okolnosti, k nikoli konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu v této oblasti a dále k poměrně úzkému rozsahu zveřejněných údajů. Počet dotčených subjektů údajů (2) správní orgán posoudil též jako polehčující okolnost.

Po posouzení všech shora uvedených skutečností rozhodl správní orgán o uložení sankce při dolní hranici zákonné sazby.

Při rozhodnutí o uložení povinnosti uhradit náklady řízení správní orgán vycházel z ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu, který správnímu orgánu ukládá povinnost uložit paušální částkou náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti, a z § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, kterou se stanoví paušální částka nákladů správního řízení ve výši 1.000 Kč.

S ohledem na výše uvedené, bylo rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: V souladu s § 152 odst. 1 správního řádu lze u odboru správních činností proti tomuto rozhodnutí podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí rozklad předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Rozhodnutí je doručeno dnem převzetí stejnopisu, nejpozději ale desátým dnem od jeho uložení na poště. V případě doručování do datové schránky je dnem doručení okamžik přihlášení oprávněné osoby do datové schránky, nejpozději ale desátý den ode dne dodání rozhodnutí do datové schránky.

Praha, 28. ledna 2014

otisk
úředního
razítka

Vanda Foldová
ředitelka odboru správních činností